

Zomer in de Ierse brievenbibliotheek

Jana Schikorra bij Boekerij

De Ierse brievenbibliotheek
Zomer in de Ierse brievenbibliotheek

Jana Schikorra

*Zomer in de
Ierse brievenbibliotheek*

Vertaald uit het Duits door Davida van Dijke

ISBN 978-90-492-0363-4
ISBN 978-94-023-2656-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6913-1 (audio)
NUR 302

Vertaling: Davida van Dijke
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock / Adobe Stock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

Originally published in Germany under the title *Sommerglück in der kleinen Bücherei der Herzen*

© 2024 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn zoon.
Ik heb altijd in wonderen geloofd
en jij bent het mijne.
Het allergrootste wonder.

Luca Winkler had de zon boven Howth zelden zo majestueus zien schijnen als op deze zaterdag in juli. Met zijn goudachtige stralen die zelfs de paar langs de hemel drijvende wolkjes een magische gloed gaven waakte hij als een glinsterende schutspatroon over kliffen en zee.

Ze was een paar maanden geleden nog bij haar vriendin, Katherine Madigan, op bezoek geweest. Maar pas bij het zien van dit zonovergoten tafereel beseft Luca hoe hevig ze het Ierse kustdorp had gemist. Het gekabbel van de golven tegen de havenmuren, de oude vuurtoren aan het einde van de pier, de vele boten die schommelden in de wind, de geur van gebakken vis die uit pubs en restaurants ontsnapte, de zilte smaak van vrijheid op haar lippen...

En natuurlijk haar beste vriendin die op dit moment op het stationsgebouw af kwam hollen, waar Luca met haar rode rolkoffer stond terwijl ze de levendige drukte op de promenade gadesloeg.

‘Lu! Sorry dat ik zo laat ben!’

Buiten adem en stralend kwam Katherine voor haar tot stilstand, ze sloeg haar armen om Luca heen en knuffelde haar stevig. Het vertrouwde bloemenparfum en het gekriebel van de weelderige haardos tegen haar wang ontlokte Luca een spontane, vrolijke lach.

‘Het is zo fijn om je te zien,’ mompelde ze met haar mond tegen het vlechtkapsel van haar vriendin. Daarna maakten ze zich los uit hun omhelzing en ze keken elkaar vol warmte aan.

Katherine kwam zo evenwichtig en gelukkig over dat Luca’s hart overstroomde van blijdschap. Daarnaast zag ze er in één woord fantastisch uit. Haar huid was diepbruin waardoor haar groene ogen schitterden als amethisten. Haar van nature bruine haar was duidelijk een stuk lichter gekleurd door zon en zee.

Kate was altijd al een mooie meid geweest, dacht Luca, maar sinds ze in Howth woonde bezat haar gezicht een totaal nieuwe, bijna overweldigende perfectie.

Katherine zuchtte. ‘Ik ben blij dat je er bent. Kom, laten we gaan. Doran en Ivy hebben notentaart gebakken. Ze hadden onthouden dat jij de eerste keer dat je hier vorig jaar was had gezegd dat je die het lekkerst vindt. En ik dacht altijd dat je meer van kersentaart hield. Ik schaam me diep.’

Luca voelde dat ze bloosde van pure emotie. ‘Wat? Speciaal voor mij? Jeetje, die twee zijn gewoon té aardig.’

Tijdens haar eerste bezoek aan het vissersdorp was Luca al meteen gesteld geraakt op het groepje kwieke oudelui. Vooral Doran Donnelly, met wie Katherine dik bevriend was, had ze binnen de kortste keren in haar hart gesloten. Met zijn chique kleren, zijn hoeden en elegante wandelstok kwam de oude man altijd over als een tijdreiziger uit een andere eeuw. Luca hield van zijn eigengereide stijl en zijn attente, openhartige manier van doen. En ook aan Ivy had ze positieve herinneringen. Ivy, die samen met haar beste vriendin Brianna en haar nichtje Sophie een plaatselijke boetiek runde, was altijd weelderig met sieraden omhangen en van top tot teen pico bello uitgedost. Ook zij straalde een sympathieke eigenzinnigheid uit.

‘Ja, speciaal voor jou,’ bevestigde Katherine. ‘En de rest verheugt zich ook op je komst. Roxanne is al dagenlang een beetje hyper en Terry wil je per se strikken voor het eerstvolgende kla-

verjastoernooi. Dus je bent gewaarschuwd.' Met een brede grijns op haar gezicht greep ze het handvat van de rolkoffer en ze sloeg de weg naar het dorpscentrum in.

'Hé,' protesteerde Luca. 'Je bent mijn pakezel niet.'

'Maar wel je trouwgetuige en bruidsmeisje, en dus verantwoordelijk voor jouw welzijn. Een relaxte bruid is een blijde bruid. Dat drukt Doran me voortdurend op het hart sinds het moment dat jij de uitnodigingen hebt verstuurd. Hij denkt misschien dat ik mijn taak niet serieus genoeg neem.'

Trouwgetuige. Bruidsmeisje. Bruid.

Tot de bruiloft waren nog maar twee weken te gaan. En toch kon Luca nog steeds niet helemaal geloven dat zij en Adrian elkaar binnenkort het jawoord zouden geven. Ze hadden elkaar op hun eenentwintigste ontmoet in een club in München en waren nu al zes jaar een stel. Adrian was de eerste man met wie Luca een vaste relatie was aangegaan en zou nu officieel ook de laatste worden.

Al was 'officieel' in dit geval een relatief begrip, want pas komende winter zouden ze voor de wet trouwen. Dat zou op de sterfdag van Adrians opa zijn, die verleden jaar vlak voor kerst heel plotseling was overleden. Luca had het liever in de omgekeerde volgorde gedaan: eerst de ambtelijke naamswijziging (vanaf dat moment ging ze Luca Hofmann heten) en daarna de trouwceremonie en het feest. Want in Ierland kon een door de staat erkende trouwambtenaar, een zogenoemde *solemniser*, twee mensen wettig in de echt verbinden zodra het voorgenomen huwelijk was aangemeld bij de burgerlijke stand. Maar nog los van de gewichtige datum in december had Adrian een ceremoniële speech in zijn moedertaal gewild, vooral voor de oudere gasten die niet of nauwelijks Engels spraken. Luca respecteerde zijn wens, mede omdat Adrian het van zijn kant goedvond om de bruiloft in Howth te vieren. Eerst waren ze namelijk van plan geweest een landhuis in de buurt van München af te huren en daar het feest te

houden. Tot Luca afgelopen herfst toen ze bij Katherine kwam logeren in de ban was geraakt van het feeërieke vissersdorp.

Luca glimlachte. 'O, ik weet zeker dat niemand die taak serieuzer opvat dan jij.'

En inderdaad had Katherine zich van begin af aan zo fanatiek op de bruiloftsvorbereidingen gestort dat het voor Luca soms voelde alsof zijzelf bij lange na niet enthousiast genoeg was. Terwijl zij de plechtigheid die in het middeleeuwse Howth Castle zou plaatsvinden min of meer ontspannen tegemoetzag, was Katherine als een malle aan het plannen geslagen. IJverig had ze een aantal bruidsmodewinkels afgebeeld en lijsten van bloemisten en banketbakkers opgesteld. Na haar werk in de bibliotheek had ze vaak tot diep in de nacht versieringen geknutseld. En al doende had ze Luca tot in detail op de hoogte gehouden van de vooruitgang die ze boekte.

Lachend gooide Katherine haar lange vlecht over haar schouder naar achteren. 'Oké, ik beken... Ik krijg er wel een beetje de kriebels van dat ik nog niet aan de slag kan in de bibliotheek. Maar in elk geval weten alle lezers inmiddels dat de bieb op vrijdag voor de bruiloft gesloten is vanwege de voorbereidingen voor het feest.'

Luca schudde gniffelend haar hoofd. Katherine had haar al foto's gestuurd van de aanplakbiljetten die voor het etalageraam en boven de balie van de Rainbow-Hearts-Library hingen: *Attentie! Gewijzigde openingstijden vanwege dringend noodzakelijke bruiloftsvorbereidingen voor de grote dag van mijn allerbeste vriendin. Op 19 juli geen uitleen, geen inlevermogelijkheid en geen verkoop. Te-laatboetes lopen uiteraard niet door op die datum.*

Het plan was om meteen na de ceremonie in het kasteel naar de kliffen te gaan, waar Cadan foto's van het bruidspaar en het bruiloftsgezelschap zou maken. Vervolgens zouden ze samen met de vriendengroep rondom Doran feestvieren in de Rainbow-Hearts-Library. Maar om de bieb om te toveren in een feestzaaltje hadden

ze meer tijd nodig dan één avond. Vandaar dat Katherine had voorgesteld er al op donderdagavond na sluitingstijd mee te beginnen. De vrijdag erna zou ze vrij nemen van haar werk.

‘Ik verdien jou niet. Nu derf je ook nog inkomsten vanwege mij.’

Dat wuifde Katherine weg. ‘Komt goed. De deelnemerslijst voor de volgende schrijfavond is nu al bijna vol. Waarschijnlijk omdat iedereen van me wil horen hoe jouw feest was. En bovendien,’ ze fakete een verontwaardigd kuchje, ‘mogen mijn klanten verdorie niet klagen. Ik heb sinds de heropening welgeteld twee dagen vrij gehad. Twee! Dus wat dat betreft doe ik zelfs voor Adrian niet onder, toch?’

Ze sloegen af van de promenade en liepen verder het dorp in.

In de smalle, licht heuvelopwaarts gaande straten met de sprookjesachtige huizen heerste een aangename zomerse stilte.

‘Ja,’ zei Luca zuchtend. ‘Dat klopt wel ongeveer. Gelukkig hoeft hij het nu niet lang meer vol te houden.’

Omdat Luca nog genoeg vakantiedagen had en voor deze bijzondere periode zelfs een paar weken onbetaald verlof had genomen, had ze met Adrian afgesproken dat zij eerder naar Howth zou gaan. Hij zat op zijn werk namelijk nog midden in een belangrijk project dat al zijn tijd in beslag nam. Dus zou hij evenals hun naaste familie en oudste gemeenschappelijke vrienden ’s ochtends vroeg op de dag voor het feest hierheen reizen. Het tweede groepje gasten zou naar verwachting pas die avond of de volgende morgen arriveren. De maandag na het feest zouden Adrian en Luca bijna een maand op huwelijksreis gaan. Dan hadden ze alle tijd voor elkaar, want in dat opzicht hadden ze het nodige in te halen. De reis ging naar Kreta, hun favoriete Griekse eiland. Daarna hadden ze ook in München nog wat gezamenlijke vrije dagen in het vooruitzicht.

‘Dat is waar. En zodra hij hier is verdwijnt al zijn werkstress vast als sneeuw voor de zon.’ Kate glimlachte en stond stil voor

een sfeervol, lichtblauw geschilderd gebouw waarvan de voordeur met mosselschelpen was gedecoreerd. Ze had haar vriendin zonder aarzelen een logeerplek bij haar thuis aangeboden, maar Luca had een kamer gereserveerd in Hotel Seashell, dat Katherine haar al de vorige keer dat ze in Howth was had aanbevolen. Eerst en vooral omdat ze het nachtelijk samenzijn van Kate en haar vaste vriend Cadan niet in de weg wilde zitten. En al zou Luca waarschijnlijk toch wel de meeste tijd bij haar vriendin doorbrengen, met een hotelkamer achter de hand had ze in elk geval in theorie de mogelijkheid om zich terug te trekken.

‘Dus: eerst even het hotel in, daar je bagage dumpen en dan door naar mij, oké? Je taart wacht op je.’

Luca's maag reageerde met hoorbaar geknor en de warmte stroomde terug in haar ledematen. ‘Helemaal goed.’

2

In het hotel friste Luca zich een beetje op, ze maakte een babbeltje met Mae, de receptioniste, en stapte vervolgens naar buiten. Samen met Katherine sloeg ze eindelijk de straat in die licht heuvel-opwaarts ging en naar de Rainbow-Hearts-Library leidde.

Het duurde niet lang voordat het brede etalage raam van de boekhandel-bibliotheek in zicht kwam. Heftige vreugde golfde door Luca heen. Met haar handen schermde ze haar ogen af tegen de zon om een blik naar binnen te werpen.

Alles zag er nog even geweldig uit als in februari toen ze Adrian hier dolenthousiast had rondgeleid. De met kleurige letters versierde balie, de donkere boekenkasten die tot het plafond reikten, de knusse schrijfhoek en de kleine, met liefdevolle aandacht ingerichte verkoopafdeling.

Het liefst was Luca rechtstreeks door het raam geklommen om de heerlijke boekengeur op te snuiven en de betovering te ondergaan van tussen de bladzijden verstopte brieven. Ze zou nooit het magische moment vergeten waarop Katherine haar het bijzondere concept van de Rainbow-Hearts-Library had uitgelegd. Dat bezoekers hier alles wat ze op hun hart hadden konden opschrijven en het vervolgens in hun lievelingsromans konden verstoppen. Ze popelde om zelf weer iets op papier te zetten en dat aan de bibliotheek toe te vertrouwen.

Maar daar zou later – en in de komende twee weken – vast nog tijd genoeg voor zijn.

Met rinkelende sleutelbos wenkte Katherine haar naar de karakteristiek groen geschilderde deur van het huis dat ze vorig jaar totaal onverwacht had geërfd.

Luca probeerde zich vaak voor te stellen hoe het voor haar vriendin was geweest om hier te staan en te beseffen dat bij dit huis ook een volwaardig bibliotheekje hoorde. Want tot Kate volgens afspraak vlak bij de woning de boedelnotaris had getroffen had ze niets afgeweten van het bestaan van de Rainbow-Hearts-Library.

Achteraf gezien, dacht Luca een tikje sentimenteel, was de onverwachte ontdekking van deze prachtige plek precies de reden geweest dat Kate uiteindelijk de erfenis had aanvaard.

‘Kom gauw binnen.’

Luca stapte achter Katherine aan de smalle gang in die rijkelijk was gedecoreerd met de drijfhoutcreaties van haar overleden tante Fiona. Ze vond het hier altijd een beetje naar bos en zee ruiken: harsachtig en zilt tegelijk. Een bijzondere mix die ze nooit eerder ergens was tegengekomen. Maar vandaag mengde zich er nog een andere, nootachtig zoete geur doorheen.

Opnieuw merkte Luca dat ze rammelde van de honger. Behalve een sandwich op de luchthaven had ze vandaag nog niets gegeten.

‘Gaat u voor,’ zei Katherine vrolijk, met een knikje in de richting van de keukendeur.

Luca deed haar schoenen uit en liep, tintelend van verwachting, voor haar vriendin uit naar de keuken. Zouden Ivy en Doran hier zijn? Of hadden ze alleen de taart langsgebracht bij Kate?

Het antwoord liet niet lang op zich wachten, want de kleine boerenkeuken zat mudjevool. Niet alleen de vlijtige taartbakkers in eigen persoon maar ook Roxanne, Brianna, mevrouw Seymour en zelfs Sophie waren er om Luca te verwelkomen. Met z’n allen

zaten ze rond de rijk gedekte tafel waarop in het midden de grootste notentaart prijkte die Luca ooit had gezien.

Cadan stond half achter de open koelkastdeur en kwam snel tevoorschijn toen hij hen hoorde binnenkomen. Eerst keek hij naar Katherine. Er lag zo veel warmte in zijn blik dat Luca een opgetogen geluidje moest onderdrukken. De fotograaf – Mister Ireland, zoals Luca hem destijds had gedoopt – en haar beste vriendin waren elkaar tijdens Kates eerste bezoek aan Howth toevallig tegengekomen op de kliffen. Vanaf dat moment had Luca gehoopt dat die twee een stel zouden worden. En nu hadden ze inderdaad al sinds ruim een jaar een relatie.

‘Luca! Wat fijn dat je er bent.’ Nu keek Cadan haar aan. Voor de zoveelste keer dacht Luca bij zichzelf wat een geweldige vangst hij was voor Kate – en andersom natuurlijk. Cadan zag er niet alleen goed uit met zijn amberkleurige ogen, zijn donkere haar en gespierde lijf, maar was ook nog eens oprecht aardig en vulde Kate zo perfect aan dat het wel een sprookjesrelatie leek. Er ging geen dag voorbij dat Luca niet blij was voor die twee.

Ontroerd door al die stralende gezichten die naar haar toegewend waren legde ze haar hand op haar borst. ‘Het is zó gaaf om jullie allemaal te zien.’

Anders dan Kate, die altijd vloeiend Engels had gesproken vanwege haar Ierse moeder, moest Luca een remminkje overwinnen om in deze taal te kunnen communiceren. Maar doorgaans duurde het niet lang voordat ze zich amper nog bewust was van haar accent en het spreken natuurlijk aanvoelde.

Luca liep om de tafel heen en omhelsde hen een voor een: Sophie, Brianna’s knappe nichtje dat vorig jaar trammelant tussen Kate en Cadan had veroorzaakt, en Brianna zelf, wier make-up weer eens helemaal matchte met die van Ivy. Daarna Doran, die vandaag een feestelijk mosterdgeel linnen kostuum droeg, Roxanne met haar kittige paarse stekeltjeskapsel, Ivy, wier oorbellen tinkelden zodra ze bewoog, en mevrouw Seymour, met haar lieve

moederlijke uitstraling. En tot slot Cadan, die in elke hand een fles gekoelde witte wijn hield.

‘Je moet nog wel wat calorieën innemen voordat het begint,’ zei Katherine geheimzinnig toen Luca ging zitten, en ze wees op de taart. Doran hevelde meteen een flinke taartpunt over op haar bordje.

Met opgetrokken wenkbrauwen keek ze haar vriendin aan, wier lippen opkruelden tot een onschuldige grijns.

‘Voordat wat begint?’

In plaats van te antwoorden knikte Katherine naar Ivy, die een lapje rozerode stof onder de tafel vandaan haalde. Wat Luca in eerste instantie aanzag voor een theedoek bleek bij nadere inspectie een sjerp te zijn waarop in goudkleurige letters BRIDE TO BE stond te lezen. Met een ondeugende schittering in haar mooie verschillend gekleurde ogen gaf Ivy de roze stofreep aan Luca.

‘Serieus, mensen?’ Tegelijkertijd geamuseerd en lijdzaam nam ze de onmiskenbare vooruitwijzing naar een vrijgezellenfeest in ontvangst en ze zwaaide ermee naar Katherine. ‘Ik heb er toch al een gehad!’

‘Ja, en daar kon ik niet bij zijn vanwege mijn stomme verkoudheid. Dus komt er nog een tweede.’

‘Zo is dat,’ bevestigde Roxanne, die met haar ellebogen op tafel leunde en zich met twinkende ogen naar Luca toe draaide. ‘En wel samen met ons: door de wol geverfde oude dames.’

Ivy, Brianna en mevrouw Seymour joelden instemmend, waarmee ze elk verder protest in de kiem smoorden.

Dat zou een dolle boel worden!

‘Wees gerust, wij gaan niet mee,’ merkte Doran op met een knipoogje naar Cadan.

‘Wat een flauwekul. Waarom niet?’

Cadan hief zijn handen in de lucht. ‘Aan de traditie valt niet te tornen. Doran en ik hebben straks een mannenuitje.’

‘Poeh. Oké dan.’ Luca zuchtte berustend en deed onder uitgela-

ten applaus de sjerp om. 'Dan neem ik aan dat ik klaar ben voor onze meidenavond.'

'Staat je fantastisch,' zei Sophie met een vette grijns.

Luca ving haar blik op en lachte. Ze had de jonge Ierse van meet af aan aardig gevonden en was dolblij dat Kate en zij weer samen door één deur konden.

'Ja toch? Mijn figuur komt er perfect in uit.' Ze liet haar blik langs haar lichaam omlaagglijden. Als ik dit had geweten, dacht ze, zou ik niet in een verwassen t-shirt en spijkerbroek hierheen zijn gekomen. Dan had ik me op z'n minst een beetje opgedoft.

Op hetzelfde moment kwam Katherine achter haar stoel staan. Ze legde haar handen op Luca's schouders. 'Mijn kledingkast is jouw kledingkast,' zei ze bezwerend, waarmee ze weer eens bewees dat het heel normaal was dat beste vriendinnen elkaars gedachten konden lezen.

'O, godzijdank. Geldt dat ook voor je make-up?'

'Tuurlijk.'

'Top. Dus ik hoef in elk geval geen gekke verkleedkleden aan?' vroeg Luca hoopvol.

In München had ze zich in een eenhoornkostuum moeten hysen en een snoepdienblad omgegespt gekregen. Een outfit die ze niet zo snel meer zou willen dragen. Om niet te zeggen: nooit meer.

Roxanne reageerde door op haar beurt iets onder het tafelblad vandaan te toveren: een met pluche afgewerkt diadeem.

'Nee. Je hoeft alleen dit dingetje op je hoofd te zetten.'

Ze proostten met Luca's favoriete wijn, een sauvignon blanc, en aten de taart tot de laatste kruimel op.

Om zeven uur gaf Katherine Luca een seintje dat het tijd was om zich klaar te maken. Over wat zij en de anderen voor vanavond in gedachten hadden lieten ze niets los, al had Luca er nog zo listig naar zitten vissen.

Met warme wangen van de wijn en van nieuwsgierigheid liep Luca de stenen trap op naar boven, naar Katherines slaapkamer.

Het kleine vertrek met het schuine dak en de kledingkast met de spiegel waren even gezellig als de rest van het huis.

Wat een verschil, flitste het door Luca heen, met Katherines voormalige appartement in München. Sowieso was het leven hier heerlijk anders dan in de grote stad. Lekker langzaam. Onthaast, en toch allesbehalve saai.

Ze bespeurde een steekje van verlangen in haar buikstreek.

Het was niet voor het eerst dat ze dat voelde in verband met Howth. De afgelopen maanden, met name in de winter, had ze 's nachts vaak wakker gelegen en zich voorgesteld hoe het zou zijn om samen met Adrian ergens opnieuw te beginnen. Niet per se in een ander land, al was de gedachte aan Ierland erg verleidelijk, maar in elk geval in een andere stad. Als ze altijd in München bleven wonen betekende dat dat ze nooit uit hun comfortzone zouden komen en waardevolle ervaringen zouden missen.

Maar Adrian zag dat anders. Hij zag veel dingen anders. Luca schrok op. O jee, Adrian... Onthutst stelde ze vast dat ze hem sinds haar landing in Dublin helemaal niet meer had geappt. Snel typte ze een berichtje.

Ben bij Kate aangekomen. Straks begint mijn tweede vrijgezellenavond. Ja, de tweede!! Maf, hè? Ik had er echt geen idee van. App je later nog. Fijne avond. Hou van je!

Een paar seconden keek ze strak naar het telefoonscherm of er een dubbel vinkje zou verschijnen bij zijn profielfoto, maar Adrian kwam niet online om haar appje te lezen. Hij was vast druk aan het werk.

Zuchtend focuste Luca weer op de reden waarom ze naar boven was gekomen. Ze schoof de linkerkastdeur open en liet haar blik langs jurkjes, blouses en broeken dwalen. Uiteindelijk koos ze voor een eenvoudige combinatie van een korte spijkerbroek en een tuniek, ze deed haar lange blonde haar in een hoge paarden-

staart en wilde net de badkamer in lopen toen haar blik plotseling op magische wijze naar de rechterkastdeur werd getrokken.

Want daarachter, verpakt in een kledingzak, hing haar trouwjurk al een paar maanden geduldig te wachten om alle bruiloftsgasten te betoveren.

In een opwelling schoof Luca ook deze helft van de kast open.

Daar, helemaal aan de zijkant naast een respectabel aantal jases, hing hij: de stoffen zak met de o zo speciale inhoud – recht boven een schoenendoos met champagnekleurige, niet minder speciale pumps. Luca's lippen gingen een stukje uiteen terwijl ze de zak openritste. De droom van witte kant die tevoorschijn kwam ontlokte haar ook nu weer een ongelovig, bewonderend geluid. In deze jurk met het nauwe lijfje, de zwierige rok en de zijdeachtig dunne doorzichtige mouwen die tot de ellebogen kwamen voelde Luca zich de sprookjesprinses die ze als kind altijd had willen zijn. Het klonk misschien als een cliché, maar toch was het waar.

Katherine en zij hadden de jurk spontaan gekocht in Dublin tijdens Luca's voorjaarsvakantie. Het was nadat ze Adrian, die maar een weekend was gebleven, naar de luchthaven hadden gebracht. Sindsdien hing het pronkjuweel bij Kate in de kast. Het zou weinig zin hebben gehad het mee naar huis te nemen en een paar maanden later weer in een koffer te stouwen en hiernaartoe te vervoeren. Zeker omdat Luca toch al van plan was zich op de grote dag bij haar vriendin thuis om te kleden en klaar te maken voor de plechtigheid. Ze wist dat haar moeder en schoonmoeder nog steeds de smoor in hadden omdat ze niet bij de aanschaf van de jurk waren geweest en hem alleen op foto's hadden gezien. Maar als ze erover nadacht vond ze het wel prima zo. Luca hield van beide dames, maar ze konden zelfs apart van elkaar al lastpakken zijn. En kwamen ze elkaar tegen – wat op de bruiloft amper te vermijden viel –, dan waren ze gewoonweg niet te pruimen.

Maar daar wilde Luca nu niet aan denken. Ze voelde aan de

glanzende zoom van de jurk en stelde zich voor dat ze over twee weken naar het altaar zou schrijden terwijl de stof van haar sleep over de oeroude stenen van het gangpad gleed. In haar lichtblonde haar zou ze de blauwe bloemenkrans dragen die matchte met de kleur van haar ogen.

Zou Adrian haar mooi vinden? Hoe zou hij reageren als hij haar zag? En wat zou zij voelen als ze tegenover hem stond?

Luca probeerde in haar binnenste iets op te pikken van de grote gevoelens die ze kende uit films, boeken en van de verhalen van vriendinnen die al getrouwd waren. Maar al deed ze nog zo haar best, die overweldigende sensatie van geluk liet het momenteel volledig afweten.

‘Lu? Alles oké daarboven?’

Luca schrok op. ‘Ja, ik kom eraan.’ Ze trok de rits weer omhoog, streek de kledingzak glad en ademde een paar keer diep in en uit.

Niets aan de hand, wat ze voelde was vast normaal. Veel bruiden draaiden kort voor hun bruiloft tijdelijk een beetje door, of niet soms?

Luca glimlachte aarzelend naar haar spiegelbeeld.

Als zij aan het doordraaien was, dan gebeurde dat vandaag in elk geval te midden van een clubje heel lieve mensen.

3

De eerste stop van de avond was de Cliff Walk.

Roxanne had iedereen met een kwartliter fruitchampagne be-deeld voor onderweg. De zoete smaak van aardbeien en vanille streekde Luca's tong.

Toen ze op de kliffen waren loodste Katherine hen naar een uitkijkpunt dat omzoomd was door heide en bremstruiken.

Daar toverde ze uit de rugzak die ze bij zich had een groot pick-nickkleed tevoorschijn, plus zelfgemaakte likeur, water, een mini-jukebox en een aantal beschreven en met foto's beplakte kaartjes.

'Wij hebben besloten, lieve Lu, dat je vanaf nu elk drankje van deze avond moet verdienen. We beginnen met een korte quiz over vroeger. Vraag één: op wie waren wij in de tweede klas zo stapelverliefd dat we naar de schoolverpleegkundige gingen om te vragen of ze ons kon genezen? Was dat a) Henrik of b) Yannick?'

In totaal moest Luca zeven vragen beantwoorden die stuk voor stuk oude herinneringen nieuw leven inbliezen. Proestlachend lieten Luca en Kate hun middelbareschooltijd de revue passeren terwijl Ivy, Roxanne, mevrouw Seymour, Brianna en Sophie zich kostelijk vermaakten met hun anekdotes.

Onder een roze hemel die de zee aan de voet van de kliffen in een mystiek licht baadde, zetten ze uiteindelijk koers naar hun

tweede stopplek. Dat bleek een havencafé te zijn dat cocktails-to-go serveerde.

Om de cocktail van haar keuze te krijgen (een schandalig lekker klinkende caloriebom met room, kokos, rum en mango) moest Luca haar bestelling zingend opgeven.

De barkeeper, een oudere man met een volle baard die eruitzag als een zeebonk pur sang, was zo gecharmeerd van haar geïmproviseerde liedje dat hij hun allemaal een gratis drankje gaf en een paar zakken salt-and-vinegarchips.

Giebelend als tieners zaten ze even later naast elkaar op de havenmuur. Ze nipten aan hun drankjes, knabbelden chips en lieten hun benen boven de kabbelende golven bungelen.

En daar gingen ze weer, op naar de volgende pub. Hier was Luca's opdracht om binnen een tijdsbestek van telkens vijf minuten te dobbelen om elk teugje van haar wijn en elke hap van haar eten. Alleen als ze zes gooide mocht ze een hap of een slok nemen. Alle andere getallen betekenden dat ze een dansje moest doen op door Ivy en Brianna gekozen liedjes. Die twee bedienden namelijk om beurten de jukebox. De stemming werd steeds uitgelatener en al gauw was Luca niet meer de enige die danste. Giechelend hosten ze over het parket, nu eens arm in arm, dan weer ieder apart. Ondertussen trokken ze gekke bekken naar het telefoonscherm van Kate, die onvermoeibaar foto's en filmpjes maakte.

Luca wist niet wanneer ze zich voor het laatst zo vrij en onbekommerd had gevoeld. Op haar vrijgezellenfeest in München was ze er de hele tijd niet echt bij geweest met haar hoofd; ze had niet in het moment geleefd. Hier was het anders. Hier kon ze heel bewust genieten van de seconden, minuten en uren.

Ze vond het dan ook vreselijk jammer dat de groep geleidelijk uit elkaar ging. Eerst vertrok mevrouw Seymour, vervolgens stapten Ivy en Brianna op en uiteindelijk hielden ook Roxanne en Sophie het voor gezien. Iedereen bedankte Luca uitbundig voor de fantastische avond, en zij bedankte hen. Ze had niet gedacht dat

ze het zo geweldig naar haar zin zou kunnen hebben met mensen die ze eigenlijk amper kende.

‘Zo.’ Katherine stak haar arm door die van Luca terwijl ze naar buiten de zoele zomerlucht in stapten. ‘Wat gaan wij doen? Nemen we nog een afzakkertje bij Murphy’s?’

Luca blies een haarsliert uit haar gezicht die uit haar paardenstaart was ontsnapt. Ze droeg nog steeds het pluchen diadeem en de sjerp en wist nu wel zeker dat beide accessoires geweldige aandenkens aan deze bijzondere avond zouden zijn. Een avond die blijkbaar toch nog niet voorbij was.

Ze voelde zich helemaal opgepept. Alsof ze terug was in de tijd vóór haar relatie met Adrian, toen ze nog regelmatig ging stappen met Kate.

‘Dat kan ik niet afslaan, toch?’

Luca kende de weg naar Murphy’s niet, dus liet ze zich door Katherine meetronen.

Howth was bij daglicht al zonder meer een juweeltje, maar ook in het donker was het vissersdorp een lust voor het oog. De promenade strekte zich voor hen uit in het warme licht van de straatlantaarns, dat in de richting van de kliffen werd afgewisseld door de verlichte ramen van huizen. Vanaf hier zag je enkel de schimmige contouren van de steile kustlijn en leken de lichten op sommige plaatsen in de lucht te zweven.

Na een paar minuten lopen arriveerden ze bij de pub, of beter gezegd de bar, want de gevel met de opvallende neonletters had een moderne, levendige uitstraling.

‘Ik ben hier nog niet vaak geweest,’ bekende Katherine terwijl ze naar binnen gingen en op een hoekbank met lila bekleding aflieten. ‘Maar Sophie vertelde me dat ze hier het langst open zijn. De meeste pubs in Howth gaan in het weekend uiterlijk rondom middernacht dicht. En alleen als het volle bak is. Anders sluiten ze al eerder.’

In Murphy’s was het absoluut geen volle bak. Toch zaten er nog

wat gasten met volle glazen aan de tafeltjes. Uit de plafondspeakers sijpelde aangename muziek en achter de felverlichte bar was een barkeeper bezig in een indrukwekkend tempo een cocktail te mixen.

Katherine schoof Luca over de tafel heen de drankenkaart toe.

‘Je kunt hier zo’n beetje alles krijgen wat je hartje begeert,’ zei ze. Op hetzelfde moment trok iets achter Luca haar aandacht. ‘O, kijk eens wie we daar hebben. We worden blijkbaar erg gemist.’

In de verwachting Cadan en Doran te zien draaide Luca zich om en ze volgde Katherines blik. Maar de man die naast Cadan door de deur van de bar binnen kwam lopen was noch oud noch klein van stuk. Hij was lang, jong en knap om te zien. Ze herkende hem meteen.

Emilio.

Toen Luca in februari bij Kate op bezoek was had ze Emilio alleen in het voorbijgaan gezien. Maar de half Italiaanse Ier stond al in haar geheugen gegrift sinds de week dat ze hier vorig jaar had gelogeerd.

Toen had hij zijn interesse in haar niet onder stoelen of banken gestoken. Luca herinnerde zich nog levendig hoe vreemd het had gevoeld om door een andere man dan haar vriend hunkerend te worden aangekeken.

Vreemd, maar ook spannend. Zelfs voor Kate had ze verzwegen dat ze best een beetje van Emilio’s aandacht had genoten.

Ook nu voelde Luca een heel lichte, prettige sensatie achter haar borstbeen. Ze kreeg meteen last van haar geweten. En dat werd er niet beter op toen haar te binnen schoot dat ze Adrian niet meer had geappt zoals ze had beloofd. Haar telefoon had de hele avond onaangeroerd in haar tas gezeten.

‘Ik wist oprecht niet dat die twee vanavond samen op stap zouden gaan,’ fluisterde Katherine in haar oor. ‘Waarschijnlijk is Doran al eerder afgehaakt.’

Luca maakte een wegwerpgebaar. ‘Wees gerust, ik zit er niet mee.’